

Ønsker ere blevne imødekomne. Jeg kan paa ingen Maade se, at det, at vi imødekomme dem, og det, at en saadan Ordning bliver gennemført, skulde være en Skamplet, enten paa Færøerne eller paa os.

Brandes: Der er den Forskel, naar den højtærede Konseilspræsident kommer til Færøerne, og naar han kommer til et fremmed Land, at til Færøerne kommer han som Konseilspræsident, men til et fremmed Land kommer han, som han meget rigtigt sagde, som Gæst. Og den Interesse, som vi her i den danske Rigsdag nære for Færøerne, ligger i, at de, der bo deroppe, ere danske Borgere ligesom vi, der bo i det øvrige Danmark. Vi have derfor ogsaa en absolut Forpligtelse til uden Hensyn til den Særrepræsentation, der er givet Øerne, at betragte deres Befolkning som danske Borgere og til at beskytte dem, ogsaa mod tilfældige Luner og Indfald fra deres egen Side. Den højtærede Konseilspræsident er af den Mening, at et Lovforslag som det foreliggende vilde være ubrugeligt i Danmark. Han er i den Henseende ganske enig med det ærede 2det Medlem for 10de Kreds (Frijs-Frijsenborg) og mig. Ikke des mindre vil han have det indført paa Færøerne. Jeg vil gøre opmærksom paa, at skønt man allerede mange Gang paa Færøerne har udtalt sig for et Lovforslag af denne eller lignende Beskaffenhed, har Folketinget Gang paa Gang modsat sig det. Den højtærede Konseilspræsident staar ikke derfor paa noget Folketingsstandpunkt, naar han forsvaret dette Forslag, men paa et mere konservativt Standpunkt end hans Meningsfæller i Folketinget, det Parti, han tilhører, saa længe jeg kan huske, har staaet paa netop i denne Sag. Man har bestandig modsat sig den af akkurat de samme Grunde, som i Dag ere blevne gjorte gældende af Mindretallet og af mig. Det er den højtærede Konseilspræsident, der har — jeg kan ikke sige forandret Standpunkt, for jeg ved ikke, om han delte den Mening, hans Partifæller tidligere havde om Sagen, men som i alt Fald har en anden Mening, end det Parti, han tilhører, i en Aarrække har haft. Til Ordføreren for Flertallet skal jeg sige, at jeg nævnede vist, at det var et Tankeeksperiment, naar jeg fremdrog Langeland. Jeg er nogenlunde klar over, at Færøerne ere anderledes stillede end Langeland, men jeg nævnede en Ø med en Befolkning af lignende Størrelse som Færøerne og anstillede det Tanke-

eksperiment, at en anden Landsdel her i Danmark fik f. Eks. en religiøs eller moralsk Anfægtelse og som Følge deraf for sig fordrede visse Tvangsbestemmelser, som den nu i Øjeblikket fandt passende. Da vilde det være den danske Lovgivningsmagts Opgave at modsætte sig saadant og bringe den paagældende Befolkning til Fornuft. At der er vedtaget en Adresse, ved jeg, men jeg fastholder stadig, at Adresser af forskellig Art mod og for bestandig ere blevne vedtagne her i Landet, uden at Lovgivningsmagten — den højtærede Konseilspræsident maa ogsaa kende Eksempler derpaa — har taget Hensyn dertil, fordi man vidste, at det var af den Slags Ting, som groede op og svandt hen og ikke varede længere, end fra Høns fløj op, til Høns fløj ned.

Hvad angaar den enkelte Bestemmelse, jeg dvælede ved, nemlig Forholdet i Gæstgiverierne, vil jeg sige, at jeg forstaar ikke den ærede Ordfører. Jeg har selv sagt, at naar man bor paa et Gæstgiveri, har man Lov til at faa spirituøse Drikkevarer eller berusende Drikkevarer, som det hedder. Den ærede Ordfører siger saa til mig, at enhver logerende har Lov til det, man behøver ikke at bo der. Efter mit Kendskab til det danske Sprog er det at være logerende paa et Sted, og det at bo der, et og det samme. Men den tilfældig tilrejsende Gæst, som kommer ind i et Gæstgiveri — og den ærede Ordfører, der kender Forholdene paa Færøerne langt bedre end jeg, indrømmede jo selv, at der var et Gæstgiveri i selve Hovedstaden, om jeg saa maa sige, i Thorshavn —, kan ikke faa Lov til at nyde berusende Drikkevarer, det vil sige et enkelt Glas Øl til sin Mad. Men ved samme Bord kan der sidde en Mand, som har Lov til det, fordi han bor der. Og denne Mand, som bor der, kan ikke byde en Gæst med sig, thi for denne har Værten ikke Lov at servere Øllet. Naar man nu tænker sig den Mulighed, at der kom Turistskibe til Færøerne — og man kan jo ikke vide, hvorledes det vil udvikle sig, om ikke Turistlivet deroppe vil faa stor Betydning efterhaanden paa Grund af den smukke Beliggenhed —, saa vil det dog være urimeligt, om vi nu skulde vanskeliggøre Turisternes Ophold paa Øerne.

Konseilspræsidenten (J. C. Christensen): Jeg kan ikke se, at den Omstændighed, at Færingerne ere danske Borgere, hvad vi jo ere glade ved, at de ere, skulde gøre, at vi modsætte os deres Ønsker og